Q. G. LYN — A. F. BIAN
IACQUELINE H. OSTERRATH

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

368

Q. G. LYN — A. F. BIAN

Planeta contradicțiilor

JACQUELINE H. OSTERRATH

LORELEI

Romanul „Planeta contradicțiilor" *este semnat de doi autori, dintre care primul este astronom, iar al doilea scriitor, gen de cuplu pe care l-am găsit și în cazul lui Fred Hoyle și John Elliot („A de la Andromeda", E.T., 1968). Concepută într-o manieră efremoviană, lucrarea scrisă de Q. G. LYN și A. F. BIAN captivează în primul rînd prin registrul tehnico-științific al fanteziei țîșnite, probabil, de sub fruntea savantului, pe care scriitorul s-a străduit pesemne să-l țină în frîu.*

Editoarea excelentului fanzin francez LUNATIQUE, Jacqueline H. Osterrath este deopotrivă cunoscută ca autoare de science-fiction și de fantastic pur. În „Lorelei", *o aventură tulburătoare este narată cu o undă de poezie și cîteva grăunțe de umor.*

Desen: ALEXANDRU DIACONU

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta - desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: CORNELIU BÂRSAN
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVI
15 martie 1970

Q. G. LYN—A. F. BIAN

Planeta contradicțiilor

PARTEA I

SECRETUL CLĂDIRII DEMOLATE

Harlin sucea cu o anumită curiozitate sulul de hîrtie din mînă.

— De ce ni l-ați adus tocmai nouă ? îl întrebă pe bărbatul din fața lui, care-i urmărea îngîndurat gesturile. Institutul nostru e un observator astronomic, nu unul de cercetări istorice.

— Mă gîndisem că ar putea să vă intereseze. Cu ani în urmă am mai fost la dumneavoastră, v-am adus un meteorit, de care v-ați bucurat.

— Ei da, rîse astronomul, numai că sulul acesta n-a picat din cer.

Vizitatorul dădu din umeri.

— Mă gîndisem că aici e totuși locul cel mai potrivit.

— De ce nu l-ați dus la poliție ?

— N-am găsit printre hîrtii nimic care să-i privească. Citiți și dumneavoastră. Dar, știu eu... continuă cu fruntea încrețită. Dacă socotiți că trebuie, le duc și la poliție.

Harlin își scoase briceagul, tăie sfoara cu care fusese legat sulul și privi cu atenție cele două file ascunse cu grijă între foi. Una era o scrisoare dactilografiată la o veche mașină de scris, cealaltă era plină de semne ale alfabetului morse.

— Ia te uită ! zise mirat astronamul, întinzînd filele pe birou. Scrisoarea suna așa :

„Stimate necunoscut !

Oricine veți fi, găsind aceste rînduri, trebuie să aflați următoarele :

Am înregistrat semnalele alăturate în noaptea de 30 spre 31 octombrie 1937. Sînt un radioamator și, cu micul meu aparat de construcție proprie, am stabilit legătura cu numeroși confrați de pe toate continentele. Acest șir de semnale îmi este însă cu desăvîrșire necunascut și nici pînă azi n-am reușit să-l descifrez. Ele s-au repetat la scurt interval de trei ori. La a doua transmisie am reușit să le inregistrez, iar la a treia să le verific, încît nu poate fi vorba de nici o eroare.

La început m-am gîndit că înregistrasem un text cifrat, un raport secret către un centru de spionaj. M-am și prezentat — mai bine n-o făceam ! — la comandamentul militar, unde am fost primit cu neîncredere. S-a reținut foaia pe care copiasem semnalele și mi s-a pus în vedere să termin cu amatorismul, că altminteri voi da de bucluc.

Peste cîteva zile mi s-a făcut o percheziție la domiciliu. Au fost controlate aparatul de emisie-recepție, autorizația de funcționare și, pentru că totul fusese găsit în ordine, nu mi s-a spus nimic. Abia mă liniștisem, crezînd că primejdia a trecut, cînd am primit o citație în care mi s-a pus în vedere ca, în decurs de 24 de ore, să predau aparatul contraspionajului militar.

Ce să fi făcut ? L-am predat.

Nenorocirile nu s-au terminat însă. Vreo doi ani am fost lăsat în pace, dar în 1939, cînd a izbucnit cel de-al doilea război mondial, neplăcerile au reînceput. Nesfîrșitele interogatorii mi-au zdruncinat într-atîta nervii încît în ianuarie 1944 am hotărît să mă retrag pînă la sfîrșitul războiului undeva la țară. Sper ca războiul să nu mai dureze mult și, în cele din urmă, să scap de persecuții. Dar sînt pregătit pentru orice eventualitate.

N-aș dori ca, odată cu mine, să piară și aceste semnale misterioase, care mi-au pricinuit atîtea suferințe. Cine știe ce mesaj important ar putea să ascundă ?! Socot de datoria mea să le păstrez pentru posteritate.

Voi zidi această scrisoare și copia semnalelor înregistrate într-unul din pereții camerei mele. Sper că le va găsi cineva și, chiar dacă eu nu voi mai fi, le va descifra. Pentru a-i ușura încercarea, voi nota aici cîteva dintre observațiile mele.

Direcția din care veneau semnalele se schimba încontinuu. Era surprinzătoare scăderea intensității emisiei ; modificînd după sursă orientarea antenei, intensitatea semnalelor creștea un timp. Din cele de mai sus am tras concluzia că era vorba de un emițător mobil, instalat pe un camion sau pe o navă. Oricum, emisia nu putea să provină de pe un avion, pentru că în acest caz direcția s-ar fi schimbat mai rapid.

Stimate necunoscut ! Doresc ca aceste semnale misterioase să vă aducă mai mult noroc și să vă reușească descifrarea semnificației lor.

28 ianuarie 1944

Y. Tyll"

— Da, spuse Harlin, reflectînd asupra celor citite. Întinse pe birou a doua filă și începu s-o studieze.

— Va să zică, le-ați găsit acolo, în perete, i se adresă apoi interlocutorului său.

— Da, acolo. Demolam toate clădirile vechi din piață și cînd să potrivesc mai bine ciocanul pneumatic într-un calcan observ că intră ca-n brînză. Crezusem că am descoperit o ascunzătoare pentru monede de aur sau giuvaeruri, cum se mai întîmplă uneori. Am-

desfăcut cu grijă cărămizile, ca să nu deteriorez nimic din ceea ce fusese zidit în perete, dar n-am găsit decît sulul acesta de hîrtie.

— L-aţi mai arătat cuiva ?

— Şefului de şantier.

— Şi el ce a spus ?

— Nu prea multe. Zicea că e foarte interesant şi că prea erau cîinoase vremurile de acum şaptezeci de ani, dar n-avea nici o idee despre ceea ar putea să reprezinte semnele de pe filă. Era de părere că cel mai nimerit ar fi fost să duc sulul la un muzeu.

— Iar dumneavoastră l-aţi adus aici.

— Da, credeam că hîrtia ar putea să ascundă ceva important, un mesaj de cine ştie ce provenienţă.

— Un mesaj ? se miră astronomul.

— Da, așa ceva, insistă vizitatorul trosnindu-și degetele groase, butucănoase. Mă gîndesc la un mesaj de pe timpuri, sosit din lumea stelelor.

— Glumiți ? Cum ați ajuns la această idee ?

— N-aș putea să vă spun. Nu mă pricep la știință, dar așa m-am gîndit. Așa se și explică faptul că am venit la dumneavoastră.

Harlin își scoase ochelarii cu ramă aurită și, clipind des, ca miopii, își privi interlocutorul. Se simțea jenat. La început, cînd vizitatorul îi spusese că i-a adus ceva, voise să scape de el ; se purtase aproape nepoliticos, crezînd că are de-a face cu un așa-zis „tip periculos", care vrea să-l piseze cu teoriile și descoperirile-i idioate. Dar din discuție și-a dat seama că omul se simțea răspunzător de soarta hîrtiilor și, chiar dacă presupunerile sale n-aveau nici un temei, zelul și grija pe care le manifesta față de această descoperire lipsită de înțeles pentru el erau emoționante. Nu știa ce să-i răspundă vizitatorului. N-ar fi vrut să-l dezamăgească, dar nici să-l lase pradă iluziilor.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit la noi cu aceste însemnări interesante, zise în cele din urmă. Deși, v-o mărturisesc, nu cred ca părerea dumneavoastră să se adeverească. În zilele noastre, din spațiul cosmic sînt, desigur, captate radiosemnale transmise de ființe raționale extraterestre. Putem afirma aceasta cu certitudine. Pînă în prezent însă, semnale asemănătoare celor aduse de dumneavoastră n-au mai fost recepționate. N-avem nici un motiv să presupunem, continuă astronomul, punîndu-și ochelarii, că tocmai acest șir de semnale, înregistrat de un radioamator în urmă cu șaptezeci și trei de ani, ar fi primul mesaj de acest fel. Nu sînteți de aceeași părere ? încheie, văzînd că interlocutorul său nu pare de loc convins.

— V-am mai spus că nu mă pricep la asemenea chestiuni. Descifrarea, concluziile sînt treaba dumneavoastră, a savanților. În ce mă privește, am reținut doar că semnalele trebuie să ascundă un mesaj important. Așa că vă rog să păstrați cu grijă hîrtiile, chiar dacă nu veți reuși să descifrați semnalele.

— Vă promit acest lucru, cu atît mai mult cu cît le consider și eu interesante.

Primul gînd al lui Harlin a fost să-i prezinte interesanta descoperire directorului său, dar își aminti că profesorul Croa era absorbit de redactarea raportului de activitate semestrial al institutului. De cîteva zile, din biroul său se auzea numai țăcănitul mașinii de scris. Altă dată spunea din zece în zece minute cîte o glumă veche cît lumea secretarei sale, care, deși cunoștea pe de rost povestioarele lui, rîdea mereu cu poftă împreună cu profesorul.

Rîdea de fapt nu de hazul povestioarelor cît de hahotele care-l apucau pe Croa cînd ajungea la poantă. De cîteva zile însă dispăruseră și glumele, și rîsul.

„S-ar înfuria bătrînul" — își zise Harlin și se apucă singur de studierea hîrtiilor.

Îl mira îndeosebi faptul că în șirul semnelor nu există nici o singură pauză. Nu se găseau referiri la aceasta nici în scrisoare. Dar fără să grupeze semnele într-o ordine oarecare era imposibil să le descifreze. Încercă să le dispună în diferite feluri, dar nu

observă nici o legătură logică între ele. Negăsind ceva mai bun, le numără, totalizînd 2 183 de linii și puncte. Cifra nu-i spunea nimic. Încercă atunci să ajungă la o concluzie din raportul dintre puncte și linii, dar tot fără rezultat. Hotărî ca deocamdată să pună totul deoparte. Înfășură foile de hîrtie, le împachetă și puse sulul în sertarul din mijloc al biroului, unde își păstra lucrările urgente.

O CIFRĂ ȘI SEMNIFICAȚIILE EI

În condițiile în care navele cosmice populaseră împrejurimile Pămîntului, Observatorului astronomic condus de profesorul Croa îi reveneau sarcini speciale din partea Comitetului spațial al Europei Centrale.

I s-a cerut să efectueze lucrările pregătitoare ale unui proiect aparent fantastic : să întocmească lista și graficul mișcării asteroizilor care, în evoluția lor, se apropiau de Pămînt, să calculeze cantitățile de energie necesară captării și plasării unora dintre aceștia pe orbite circumterestre. Urma ca într-o etapă ulterioară asteroizilor captați și transformați în laboratoare extraterestre să li se reimprime viteze cosmice pentru a fi folosiți în cercetarea spațiului interplanetar.

Harlin se ocupa de graficul mișcării asteroizilor, calcula care dintre ei, cînd și la ce distanță va trece în apropierea Pămîntului. În ciuda folosirii mașinilor electronice de calcul, era vorba de o muncă obositoare, îndelungată.

Cea mai palpitantă problemă o prezenta asteroidul Icar. Minusculul corp ceresc, cu orbita-i neobișnuită, se apropia la 28 milioane kilometri de Soare, adică la jumătatea distanței dintre astru și orbita planetei Mercur. În aceste condiții, partea orientată spre Soare a asteroidului primea de patru ori mai multă căldură decît Mercur, știut fiind că temperatura la suprafața acestuia depășea 400°C. Ce perspective minunate de experimentare ar fi deschis în fața fizicienilor captarea acestui asteroid !

La apogeu, Icar se depărta la aproape 300 milioane kilometri de Soare, ajungînd chiar dincolo de Marte. Era neîndoielnic că, instalînd o stațiune de cercetări cosmice tocmai pe acest asteroid și cutreierînd cu el timp de treisprezece luni — cît durează perioada sa de revoluție — spațiul interior al sistemului planetar, se puteau obține rezultate uluitoare. O astfel de stațiune ar fi fost în stare să dea un răspuns mult mai clar și asupra fenomenelor ce se desfășoară la suprafața Soarelui.

Harlin își aduse aminte de anii copilăriei. Mama îi povestise pe atunci adeseori despre Icar, iar el, cu mintea avidă de senzațional, reținuse toate amănuntele.

În anii de tinerețe ai mamei sale se răspîndise ideea că Icar se va ciocni cu Pămîntul. Venise, în sfîrșit, și ziua cea mare — 14 iunie 1968 —, dar sfîrșitul lumii tot nu s-a produs. Se adeveriră, în schimb, încă o dată, așa cum se mai adeveriseră de atîtea ori, previziunile științifice, și nu zvonurile alarmiste. Această istorie povestită de mama lui îl îndreptase pe Harlin spre astronomie. Pe atunci se hotărîse, desigur în cel mai tainic secret, dar cu o pasiune angajantă, să se dedice acestei științe.

Dar ce posibilități extraordinare oferea cercetării științifice și Hermes, care periodic trecea cu o viteză amețitoare, la mică distanță, pe lîngă Terra ! Ce-i drept, pe vremea descoperirii sale, lui

Hermes nu-i lipsise mult să se ciocnească cu Pămîntul. Trecuse atunci la o distanță de numai 780 000 kilometri de Terra. Hermes are diametrul mai mic de un kilometru, dar o masă de un miliard de tone; coliziunea în aceste condiții ar fi provocat într-adevăr o catastrofă cosmică.

Cînd avusese loc această apropiere? se întrebă Harlin. Cam prin anii treizeci. Pe atunci nici maică-sa nu se născuse. Scoase un volum de astronomie și răsfoi povestea descoperirii lui Hermes.

În noaptea de 28 octombrie 1937, pe un film obținut cu o expunere de două ore, un astronom din Heidelberg a găsit o urmă prelungită lăsată pe imagine de un corp ceresc necunoscut, ce zbura cu o viteză extrem de mare. Urma nu trăda nimic despre direcția de deplasare a bolidului, atrăgînd atenția doar asupra faptului că trecuse în imediata apropiere a Pămîntului.

Expunerile repetate a doua zi n-au mai arătat nimic, iar a treia zi la Heidelberg cerul se înnorase. Fenomenul fusese observat și de un astronom din Sonneberg în zilele de 26, 27, 28 și 29 octombrie, precum și de Observatorul astronomic din Harvard. Potrivit calculelor, bolidul trecuse în apropierea Pămîntului în seara zilei de 30 octombrie, străbătînd în cursul nopții o pătrime a bolții. Luminozitatea puternică pe care o avea ar fi permis să fie urmărit și cu ochiul liber dacă straturile de nori nu l-ar fi ascuns privirii.

Data de 30 octombrie 1937 începuse să-l preocupe totuși pe Harlin. Nu-și dădea seama de unde i se părea cunoscută. Clarificarea veni pe neașteptate. Mai întîi își aduse aminte de un nume: J. Tyll. Scoase îndată din sertar scrisoarea și hîrtia cu șirul de semne. „Am înregistrat semnalele alăturate în noaptea de 30 spre 31 octombrie 1937..." — citi în scrisoare. Exista o stranie coincidență în faptul că J. Tyll înregistrase semnalele tocmai în noaptea în care Hermes trecuse pe lîngă Pămînt. „Să fie posibilă vreo legătură între cele două evenimente?" — se întrebă Harlin. Era îndrăzneață, aproape absurdă această presupunere; totuși cu cît se gîndea el mai mult, cu atît simțea mai imperios nevoia să-i dea un răspuns. Obligațiile profesionale urgente îl absorbeau deocamdată, întrebarea însă îl preocupa necontenit.

Într-o după-amiază discută cu profesorul Croa despre formele posibile ale legăturilor informaționale între planetele presupus populate.

— Cred că n-am reușit să stabilim un contact cu o altă lume în care există forme evoluate de viață, spuse bătrînul Croa, deoarece încercările noastre au purtat mult prea puternic asupra lor amprenta gîndirii terestre. Schimbul informațional interplanetar va fi posibil numai dacă modalitatea de comunicare se va elibera de orice trăsături antropomorfice.

— Nu vă-nțeleg! exclamă Harlin. Ceea ce afirmați e o absurditate!

— De ce ar fi o absurditate?

— Pentru că nici un om nu va inventa vreodată un sistem noțional ale cărui componente să fie străine de conștiința lui.

— Corect. Un alt sistem de noțiuni nici n-ar avea rost, pentru că altfel n-am putea comunica niciodată nimic despre natura noastră umană. Harlin îl privi perplex pe directorul institutului. Eu n-am vorbit, continuă Croa ridicînd un deget, despre modalitatea unei

comunicări lipsite de trăsături omenești. Spuneam doar că această modalitate va trebui să nu fie antropomorfică. Ceea ce nu-i același lucru.

— Vă gîndiți că trebuie căutate acele elemente ale gîndirii noastre care ar putea fi regăsite în modul de gîndire al ființelor raționale extraterestre ?

— La așa ceva, răspunse bătrînul savant, frecîndu-și chelia lucioasă. Să ne gîndim, de pildă, la gravitație și la ceea ce reprezintă ea în Univers. Evident că legile ei au fost descoperite de ființele raționale, indiferent de planeta pe care locuiesc și cu care, în principiu, putem intra în legătură.

— Încep să pricep. Trebuie să ne sprijinim, așadar, pe temele caracteristic cosmice ale gîndirii noastre pentru a elabora sistemul de simboluri al „graiului cosmic".

— Da, despre asta-i vorba, dădu din cap Croa.

După această discuție, Harlin consacră cîteva zile studierii documentației privind comunicările cosmice. Fără să-și mărturisească explicit, bănuia că semnalele înregistrate de J. Tyll reprezintă o comunicare de acest fel.

Prin noianul studiilor găsi numeroase concepții ridicole. În cele din urmă a dat însă peste ceea ce căutase. La sfîrșitul anilor 60, un savant ajunsese la concluzia că noțiuni complicate, ba chiar figuri geometrice pot fi exprimate cu ajutorul a două semne diferite.

Transmiterea figurilor se făcea prin emiterea unui șir neîntrerupt de semnale, alcătuit din două semne distincte. Șirul avea atîtea semne cîte permitea ordonarea lor în rînduri și coloane în cel mult două feluri, suma semnelor fiind dată de produsul a două numere prime ; unul dintre acestea determina numărul rîndurilor, iar celălalt numărul coloanelor.

Ore în șir, astronomul uită de toate, lăsîndu-se furat de acest joc aparent copilăresc. Desenă tot felul de figuri care să exprime anumite noțiuni și încercă să le transforme cu ajutorul punctului și liniei în mesaje cosmice.

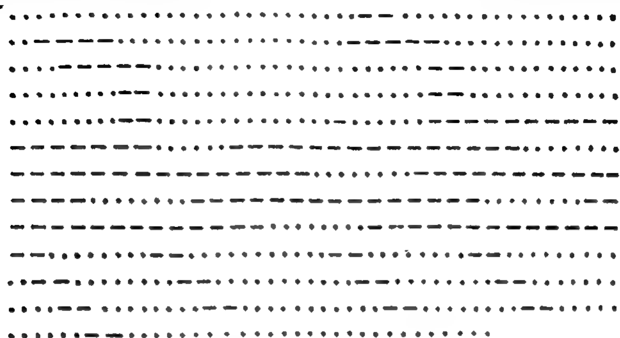
Prima lui observație consta în faptul că metoda era imperfectă : proiectînd pe un plan dreptunghiular imaginea transmisă, se obținea un număr diferit de rînduri și de coloane, ceea ce permitea la descifrare interpretări diferite. Pătratul, în schimb, excludea posibilitatea erorii. În acest caz există o egalitate între numărul rîndurilor și al coloanelor și pentru a putea reprezenta grafic semnele transmise era nevoie să se stabilească numai pătratul numărului căruia îi corespundea suma semnelor.

Harlin scoase o hîrtie milimetrică și marcă un pătrat căruia îi corespundeau douăzeci și trei de rînduri și douăzeci și trei de coloane. Înscrise apoi între laturile pătratului conturul unui avion supersonic. Înnegri pătrățelele prin care trecea conturul aparatului, lăsîndu-le goale pe celelalte. Desenul obținut semăna cu modelul unei broderii.

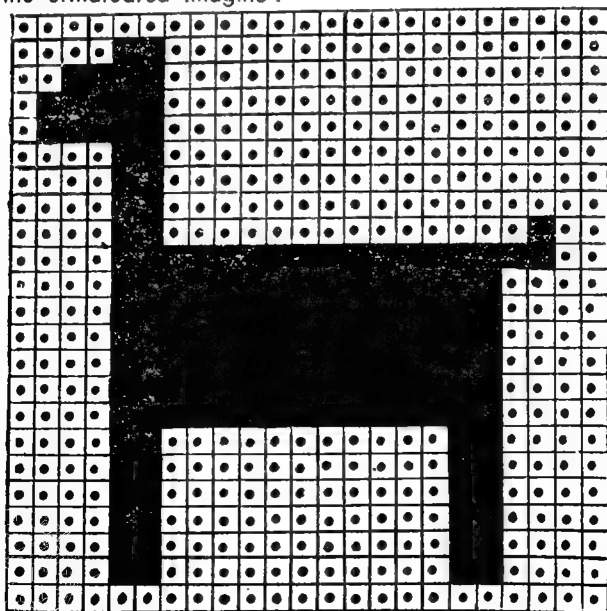
După aceasta se apucă de operația cifrării : însemnă pătratele goale cu cîte un punct, iar pe cele negre cu cîte o linie. Pe bandă aparatul morse ar fi înregistrat semnele într-un șir neîntrerupt, dar în cazul transcrierii ar fi fost incert numărul semnelor dintr-un rînd, deoarece între semne nu exista nici o pauză orientativă. Imaginea transmisă rămînea indescifrabilă atîta timp cît nu se cunoștea

cheia după care trebuiau orînduite semnele, și anume: rădăcina pătrată a sumei lor.

La a doua încercare desenă pe hîrtia milimetrică un animal oarecare. Cifră această imagine ca și cum n-ar fi cunoscut semnificația numărului douăzeci și trei. Înșiră într-un rînd cîte șaizeci de semne în modul următor.

La prima vedere, șirurile păreau neinteligibile, dar dacă se pornea de la suma semnelor, cărora li se căuta o legitate logico-matematică, se observa posibilitatea transcrierii într-un pătrat în care, atît pe orizontală cît și pe verticală, să se afle cîte douăzeci și trei de puncte sau linii. Ca să se vadă mai bine imaginea ce se contura, Harlin înnegri pătrățelele care trebuiau să conțină „linii" și obținu următoarea imagine:

Nu se putea vorbi despre „calitățile artistice" ale desenului, dar se putea desluși că reprezenta un animal. Descompunerea pe mai departe a figurii, folosirea unui număr mai mare de semne făceau posibilă transmiterea, respectiv înregistrarea unei imagini mai clare, ceea ce arăta că metoda era excelentă, utilizabilă pentru comunicarea unor mesaje în expresie plastică.

Harlin se ocupase înainte vreme doar din curiozitate și din plăcere de sistemele de cifrare, acum însă problema începuse să-l preocupe serios. Își puse întrebarea ce noțiuni cifrate ar fi inteligibile unor ființe raționale extraterestre ? Cum s-ar putea comunica, de pildă, cu ajutorul unui limbaj cosmic oarecare faptul că omul, o făptură gînditoare terestră, inspiră aer bogat în oxigen, că are cap, trunchi, patru membre, o înălțime de 160—170 de centimetri, că temperatura cea mai propice pentru întreținerea funcțiunilor lui vitale este de douăzeci de grade Celsius. „Pare o absurditate" — își răspunse singur.

Figura omului nu era greu de conturat, dar cum să reprezinți grafic procesele fizice, chimice, biologice care se desfășoară în organismul uman ? Nu s-ar putea folosi structura atomului pentru a înfățișa elementele chimice și prin acestea procesele interne ce au loc în organism ? Era problematic și nesigur dacă modelele terestre ale atomului oglindeau o imagine reală. În orice caz, protonii și neutronii din nucleul atomic puteau fi reprezentați prin pete mai mari, iar electronii din jur — cu ajutorul orbitelor lor inelare. Un astfel de mod de comunicare ar fi fost însă utilizabil numai dacă ființele cărora li se adresa mesajul s-ar fi aflat la un grad de civilizație cel puțin egal cu al omului. Altminteri semnele nu le-ar fi comunicat nimic și nici n-ar fi fost în stare să le înregistreze. Problema avea și reversul ei : să nu fi sosit oare pe Pămînt de la ființe raționale extraterestre mesaje pe care omenirea nu le-a remarcat ?

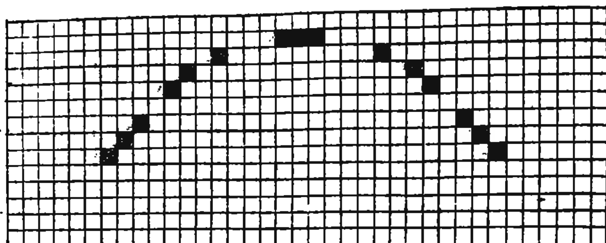
Își reaminti de însemnările lui J. Tyll. Scoase cele două file păstrate cu grijă și le întinse pe birou. Mai întîi reciti scrisoarea, apoi începu să studieze semnele. Suma lor, calculată cu săptămîni în urmă, era de 2 183, număr ce se preta la aplicarea cifrului elaborat. Trebuia să caute pe intervalul dintre 30 și 70 cele două numere al căror produs să fie egal cu 2 183 și care să-i indice ordonarea semnelor în rînduri și coloane.

Își notă numerele prime ce se găseau pe interval, și anume : 31, 37, 41, 43, 47, 53, 59, 61, 67. Dintre acestea găsi repede pe cele două — 37 și 59 — al căror produs este egal cu 2 183.

Acum trebuia să mai decidă care dintre ele indica numărul rîndurilor și care numărul coloanelor. În această privință n-avea nici un punct de sprijin. Se hotărî la un dreptunghi cu 37 de coloane și 59 de rînduri. Pătrățelele primului rînd urmau să fie completate numai cu puncte, dar le lăsă libere. Rîndului doi îi reveneau trei linii, și anume în centrul graficului. Înnegri pătrățelele respective. După al noulea rînd, nu-și putu stăpîni o exclamație :

— De necrezut !

Din şirul fără noimă al semnelor, pe hîrtia milimetrică începu să se contureze o figură geometrică regulată :

Harlin simţi că-l trec năduşelile. Nu se aşteptase la un rezultat imediat şi atît de onorabil. Dar, oricît de incredibile păreau lucrurile, în fond nu exista în ele nimic neverosimil.

Pur şi simplu dezlegase cifrul comunicării radiofonice. Deşi J. Tyll o înregistrase, necunoscînd această cheie, n-a ştiut să interpreteze semnele.

Cu sufletul la gură, Harlin continuă descifrarea. Arcul ce se contura pe hîrtie arăta că semnele ascundeau imaginea unei parabole sau a unei elipse. După completarea rîndului 18 apăru o nouă curbă, iar după rîndul 27 cele două curbe se întretăiară ; prima se încheia într-o elipsă regulată, iar cea de-a doua se rotunjea într-un cerc perfect. Dar semnele nu se terminaseră încă. Au urmat două rînduri de puncte, apoi două figuri curioase pe orizontal. După ultimele 37 de puncte, care alcătuiau un rînd gol, i se oferi o ciudată imagine **(vezi pagina 13).**

Harlin se ridică de lîngă birou şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Se opri la fereastră, prin care pătrundea o boare răcoroasă de toamnă. Observatorul astronomic era plasat la o altitudine considerabilă mult deasupra oraşului. Pe străzile şerpuitoare se aprinseseră luminile. Strălucirea oraşului îi dădea de fiecare dată lui Harlin un sentiment de linişte. De astă dată însă, priveliştea nu i-a adus calmul rîvnit.

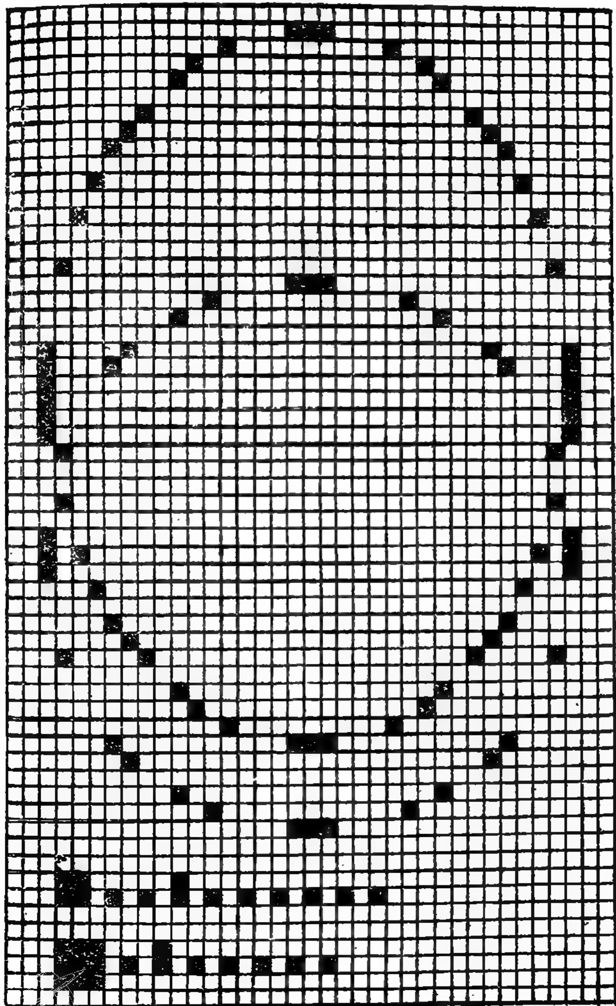
NEOBIŞNUITUL CORP CERESC

A doua zi, Harlin se apucă de muncă indispus. Bucuria soluţiei găsite nu-l satisfăcea. Faptul că reuşise să transforme complicatul şir de semnale într-o imagine nu-i spunea nimic despre ceea ce reprezenta imaginea obţinută. Putea să fie la fel de bine graficul orbitelor întretăiate a două corpuri cereşti, ca şi ordinul unui comandament militar privitor la o operaţie de încercuire. Poate ar fi ajuns mai aproape de adevar dacă ar fi reuşit să dea o explicaţie plauzibilă curioaselor figuri din colţul stîng al imaginii. Era complet dezorientat : să fie vorba despre un topor de piatră, despre o grenadă sau, mai ştii, despre un şubler ?

Avea pe birou buletinele informative redactate de observatoarele astronomice de pretutindeni. Altădată le citea cu interes, acum

abia răsfoi cîteva dintre ele. N-avea răbdare pentru lectură. Studie cu atenție doar știrile biroului-telex al institutului.

Într-una dintre știri se anunța că un tînăr cercetător de la un observator astronomic din Orientul Mijlociu descoperise un corp ceresc necunoscut, care-și schimba luminozitatea într-un mod inexplicabil. Astronomul informa despre rezultatele a zece observații; toate aveau valori diferite, iar din diferențe nu se deslușea nici un indiciu de regularitate.

Harlin n-auzise încă de numele tînărului confrate, nu-i citise nici o lucrare. Observatorul în cauză, situat în munții Hadramaut, din apropierea golfului Aden, intrase în funcțiune abia de cîțiva ani și nu-și avea nici grupul de colaboratori bine conturat. Avea, în schimb, instalații ultramoderne.

Tînărul cercetător mai comunicase că poziția corpului ceresc se schimba lent. De aici Harlin trase concluzia că, probabil, era vorba de un asteroid, care, rotindu-se în jurul axei lui, se întorcea spre Pămînt, respectiv spre Soare, cînd cu o față mai mare, cînd cu una mai mică. Datele indicau însă valori de luminozitate ce depășeau ordinul celor mai strălucitori asteroizi, infirmînd astfel presupunerea sa. Valorile se plasau ca mărime între ordinul +5 și +15, puterea luminoasă crescînd, așadar, în unele cazuri cu de zece mii de ori față de cea mai slabă străfulgerare.

Știrea îl însufleți pe Harlin. I se părea că, fiind cel puțin la fel de importantă ca moștenirea pe jumătate descifrată a lui J. Tyll, noua descoperire merita un studiu atent. Limita cunoștințelor sale îl împiedica să dezlege pînă la capăt mesajul, așa că, vrînd-nevrînd, trebuia să-l pună deoparte.

Spre sfîrșitul celui de-al doilea mileniu se încheiase cartografierea relativ exactă a sistemului planetar și a stelelor. Pe ultimele hărți astrale fuseseră marcate toate corpurile cerești care aveau o luminozitate mai mare de ordinul +22, adică erau de două milioane și jumătate de ori mai palide decît stelele cele mai palide care pot fi observate cu ochiul liber. Clișeele, care constituiau baza cartografierii, înregistrau însă numai situația de moment; modificările produse nu se evidențiau cu toată claritatea nici prin fotografieri repetate.

Era de presupus că și corpul ceresc nou descoperit mai fusese fotografiat în momentele lui de minimă luminozitate, dar din această cauză scăpase atenției. Acum însă era vorba de imaginile unei observații în serie, de natură să trezească interesul oricărui astronom care se respectă.

Harlin hotărî să dezlege enigma acestui corp ceresc cu lumină pulsativă. Era convins că Universul oferea neîncetat noi și noi probleme, dintre cele mai interesante. Tot ceea ce clarificaseră savanții celui de-al doilea mileniu din tainele naturii n-ar fi fost de ajuns nici pentru cunoașterea unei lumi presupus invariabile; în anul 2010, nimeni nu se putea declara satisfăcut de rezultatele obținute și nu considera drept definitive concluziile științifice de pînă atunci.

Cercetările lui erau favorizate de situația atmosferică. Rareori se înregistra în zona Alpilor o vreme atît de frumoasă, lipsită de cețuri, cu cerul senin. Trebuia să se grăbească ca să-și încheie lucrările înainte de pătrunderea din direcția Oceanului Atlantic a unui ciclon cu pături întinse de nori și cu ninsori abundente.

Introduse în aparatul telescopic șase plăci fotosensibile și, cu expuneri de cîte un minut, realiză treizeci de imagini de fiecare placă pentru a urmări probabilele schimbări de luminozitate. Termină tîrziu, după miezul nopții, și lăsă plăcile în laborator pentru developare. Nu se mai duse acasă, se culcă pe canapeaua din birou. Ivirea zorilor îl găsi în laborator.

— Sînt imagini excelente, îi zîmbi tehniciana de serviciu, o fată pistruiată, cu părul roșcat și cu chef de vorbă.

Harlin mormăi ceva a mulțumire și plecă. Ajuns în birou, luă prima placă și căută printre miile de stele șirul punctiform al neobișnuitului corp ceresc. Rămase surprins. Se așteptase la orice, dar nu la ceea ce i se înfățișa. Presupuse că succesiunea punctelor va oglindi schimbarea continuă a luminozității, găsi însă exact contrariul.

Luă o lupă și cercetă cu mare atenție prima imagine. La începutul șirului observă un punct abia perceptibil, urmat, fără nici o trecere, de trei puncte foarte luminoase, perfect egale între ele. După acestea găsi zece expuneri consecutive fără nici o urmă de lumină, pentru ca apoi străfulgerările să reapară cu intensități diferite, după cum urmează :

● ○○○ ●○○● ●○○○○● ●○

Puse la o parte prima placă, gîndindu-se că imaginile fuseseră deformate de imperfecțiunea materialului fotosensibil și luă nerăbdător a doua placă. Dar nici imaginile de pe aceasta nu aveau darul să-l liniștească. Pauza revenea mereu, cu deosebirea că avea altă ordine în șir.

Harlin era suficient de pregătit ca să-și dea seama că placa ar fi fost impresionată pînă și de un corp ceresc cu luminozitatea de ordinul +15. De aici rezulta că, în starea sa cea mai palidă, obiectul avea luminozitatea sub ordinul de +15 și că schimbările intensității luminoase se produceau la intervale mai mici de un minut.

Urma să efectueze analiza statistică a șirului de imagini, deși n-aștepta să obțină prea mult de la ea. Îl preocupa mai ales natura acestui obiect cosmic, cu luminozitatea atît de dezordonată. Încercă să-și imagineze un model astronomic în stare să reproducă misteriosul fenomen. Ce se întîmplă, de pildă, în cazul unui corp de o formă neregulată, avînd plăcuțe reflectoare pe suprafață și care se rotește în jurul axei sale ? Periodic și fără nici o regularitate, plăcuțele vor reflecta razele solare. Dacă rotirea e destul de rapidă, iar corpul suficient de asimetric, reflectările se produc la fiecare secundă. Se punea întrebarea : există oare în realitate un astfel de asteroid ? În orice caz, putea fi imaginat. Era suficient să se presupună un corp asimetric din bazalt, cu filoane metalice orientate în diferite direcții pentru ca reflectarea dezordonată să devină posibilă. Lipsa precedentului nu anula posibilitatea. Harlin consideră că modelul imaginat era în măsură să explice neobișnuitul fenomen ; îl deranja un singur lucru : dacă asteroidul făcea parte din sistemul solar, de ce n-a fost observat pînă atunci de nici un astronom ?

Întocmi graficul curbei de luminozitate a asteroidului, și precum se și așteptase, din cele 180 de puncte i se contură următoarea linie frîntă :

Se apropie de fereastră. I se păru că vremea se va strica, dinspre nord-vest se adunau crîmpeie de nori. Deși soarele de dimineață strălucea încă puternic, era posibil ca spre seară cerul să se înnoreze. Stabili legătura cu stația meteorologică de pe Selena. Situația nu era chiar atît de rea : în regiunea Alpilor, ecranul televizorului arăta nori răzleți ce nu păreau să acopere complet cerul. Se gîndi să împrumute pentru o noapte telescopul electronic la care lucra Onor. Prietenul său nu folosea telescopul decît în condițiile unui cer complet senin, în vreme ce lucrările lui Harlin nu erau deranjate de norii trecători.

Onor tocmai discuta cu Institutul meteorologic.

— Poftim, i se adresă lui Harlin, s-a dus totul pe apa sîmbetei, trebuie să las baltă lucrarea. Naiba știe cînd voi mai avea vreme bună. Curenții atlantici gonesc încoace nori, ceață, ninsoare. Abia spre sfîrșitul lui decembrie dacă se va însenina.

Harlin își compătimi prietenul, îi înțelese supărarea, dar în adîncul sufletului se bucură că va obține fără dificultate telescopul. Cînd îi pomeni despre asta, Onor dădu plictisit din mîini :

— Poți să-l iei pentru două săptămîni. Dar la ce-ți folosește ?

— Ai citit știrile biroului-telex ?

— Le-am citit, așa, fugitiv.

— Îți aduci aminte de comunicarea observatorului din Orientul Mijlociu ?

— Da, îmi amintesc. Nu știu ce astronom a descoperit un corp ceresc cu proprietăți luminoase bizare. Despre asta-i vorba ?

— Ai o memorie excelentă.

— Vrei să te ocupi de acest corp ceresc ?

— Ai ghicit, mă interesează problema.

— Îți pierzi vremea de pomană.

— Nu cred.

— Ascultă-mă. Un astfel de corp nu există. Știrea e falsă, au născocit-o ei ca să atragă atenția asupra observatorului lor.

— Așa ți se pare?

— Sînt sigur. Au construit un imens observator, cu tot felul de instalații dintre cele mai perfecționate și n-au obținut nimic. Dacă nu mă-nșel, și-au început activitatea cu trei ani în urmă, dar n-am citit încă nici un articol care să pomenească o descoperire cît de cît serioasă făcută de ei. Sau poate ai citit tu cumva?

— Nu, nu-mi amintesc.

— Ei, vezi! Sînt sigur că și-au plăsmuit descoperirea pe baza unei erori. S-ar putea să fie vorba de o simplă defecțiune a materialului fotosensibil.

— Mă îndoiesc. Au comunicat rezultatele a zece observații, iar corpul în cauză se deplasează în spațiu.

Onor dădu din umeri.

— Eu nu mi-aș bate capul cu știrea lor nici în acest caz.

Un timp Harlin își urmări prietenul, care măsura încăperea în lung și-n lat, apoi îl întrebă:

— Nu te-ar preocupa problema nici dacă ai descoperi tu însuți un fenomen asemănător?

— Ce spui?

— Uită-te la aceste fotografii, îi răspunse Harlin, întinzîndu-i plăcile. Sînt o sută optzeci de imagini făcute de mine. Datele luminozității sînt stabilite prin fotometrie.

Onor cercetă cu cea mai mare atenție plăcile, studie curba de luminozitate, apoi se întoarse către Harlin:

— Se pare că ai dreptate, fenomenul merită totuși să fie cercetat. Ți-ai format o părere?

— Da și nu, spuse Harlin adunînd plăcile. Corpul imaginat de mine are o formă neregulată și se rotește în jurul axei sale, avînd pe suprafață porțiuni strălucitoare, în stare să reflecte lumina.

— Cu astfel de oscilații?

Harlin își potrivi ochelarii și se frecă nervos pe frunte.

— N-am reușit să ajung la o concluzie mai edificatoare și nu pot progresa fără a cunoaște timpul exact dintre două străfulgerări.

— Telescopul electronic îți stă la dispoziție, își încurajă Onor prietenul.

Seara, după cină, Harlin se apucă de treabă. Corpul ceresc aflat la 50° deasupra orizontului îi apăru îndată pe ecran. Observă cîteva minute imaginea și-și dădu seama că sclipirile durau fracțiuni de secundă. Începu să se îndoiască de valabilitatea modelului său. I se părea inexplicabil că în intervalul dintre două sclipiri nu se înregistra nici cea mai slabă urmă de lumină. Era oare materia bolidului atît de închisă la culoare încît absorbea complet lumina? Atunci cum se explicau porțiunile atît de puternic reflectoare? Erau întrebări la care nu găsea răspuns.

Puse în funcțiune aparatul de filmat, care, printr-un oscilograf prevăzut cu celule fotoelectrice, înregistra concomitent pe o bandă milimetrică curba variațiilor luminoase. Stabili viteza benzii la 4 mm/s pentru a marca schimbările produse în acest interval.

Urmărind fenomenul, încercă să stabilească o regularitate în şirul licăririlor, dar nu reuşi. Pauzelor lungi li se intercalau cînd două, cînd opt, cînd unsprezece fascicule luminoase. Procesul se accelera indicînd sclipiri sacadate, pentru ca pe urmă totul să se liniştească şi, cu mari intermitenţe, să apară alte două-trei licăriri. Îl surprinse însă repetarea după un timp a sclipirilor rapide, nervos ritmate. Banda milimetrică îi indica un interval de 18 minute şi 11,5 secunde între începutul celor două cicluri.

Observaţia îl însufleţi ; făcuse un pas pe calea dezlegării enigmei. Repetarea în sine lăsa să se întrevadă o anumită legitate, iar reapariţia sclipirilor după acelaşi interval ar fi fost o confirmare. Se plimbă surescitat de colo pînă colo prin uriaşa cupolă, neavînd răbdare să aştepte lîngă telescop. Îşi controla ceasul din minut în minut.

Nu se înşelase : după 18 minute şi 11,5 secunde sclipirile sacadate au reapărut pe ecran.

— Extraordinar ! exclamă Harlin de bucurie.

Se supără însă că norii care acoperiseră cîmpul vizual al telescopului îl obligau să-şi întrerupă observaţiile o jumătate de oră. Cu atît mai mult se bucură cînd reluarea observaţiilor i-a adeverit pe deplin legitatea descoperită : străfulgerările se produceau cu regularitate la 18 minute şi 11,5 secunde.

Deconectă oscilograful, scoase din funcţiune telescopul şi rupse banda milimetrică. După răcoarea umedă din cupolă, îi făcu plăcere să se întoarcă în biroul său încălzit. Îşi aprinse o ţigară şi se întinse pe canapea. Simţea însă că odihna nu-i prieşte ; se ridică şi se apucă de lucru. Tăie banda la fiecare interval de 18 minute şi 11,5 secunde şi suprapuse bucăţile pe o masă luminoasă. Curbele segmentelor suprapuse coincideau perfect. Nu numai ritmul, ci şi intensitatea străfulgerărilor erau identice.

Mai descoperi o regularitate, şi anume că spaţiul dintre licăriri era de doi milimetri, ceea ce arăta că între două semnale luminoase trecea o jumătate de secundă. Nu observase acest lucru pe ecran, deoarece unele sclipiri erau prea slabe ca să fie percepute de ochiul omenesc.

Făcu apoi suma sclipirilor : fiecărui segment îi reveneau 117 oscilaţii mari. Numărul îi amintea ceva, dar era atît de preocupat să vadă în ce măsură datele obţinute infirmau sau confirmau modelului imaginat iniţial încît, pentru moment, renunţă la acest gînd.

Cele 18 minute şi 11,5 secunde nu puteau să reprezinte decît timpul unei rotiri în jurul axei. De aici rezulta că obiectul cosmic avea dimensiuni extrem de reduse, un diametru ce nu depăşea zece kilometri, pentru că o viteză de rotire atît de mare era posibilă numai la un corp cu masa foarte mică. Pe de altă parte, puterea luminoasă a celor 117 străfulgerări plasate neregulat pe interval era absolut identică. Or, în cazul reflectării luminii o atît de perfectă coincidenţă era imposibilă.

Renunţînd la modelul plăsmuit, Harlin încercă o altă cale. Îşi aminti că în şirul semnelor lui J. Tyll numărul 117 reprezenta suma liniilor plasate între puncte. Deşi părea absurd să caute o legătură între nişte radiosemnale înregistrate cu decenii în urmă şi un corp ceresc recent descoperit, ideea i se strecură sîcîitor în conştiinţă. Presupuse că pătrăţelelor negre de pe grafic le corespundeau puter-

nicele sclipiri. Dar în acest caz ce le corespundea punctelor ? J. Tyll înregistrase în total 2 183 de semne, din care 2 066 de puncte. Numărul nu spunea nimic deosebit, nu indica nici o legătură ascunsă. Cele 18 minute și 11,5 secunde erau însă egale cu 1 091,5 secunde, adică exact cu jumătatea lui 2 183 ! Nu-i venea să-și creadă ochilor. Intervalele dintre străfulgerări reprezentau jumătăți de secundă, de unde rezulta că într-un ciclu întreg existau de două ori atîtea semne cîte secunde dura transmiterea lor. Oricît de incredibil părea, rezultatul era cert : neobișnuitul corp ceresc emitea în 18 minute și 11,5 secunde 2 183 de semnale, adică exact atîtea cîte au fost recepționate de aparatul lui Tyll în noaptea de 30 spre 31 octombrie 1937.

Bucuria lui Harlin fu umbrită de faptul că ajunsese iarăși în acel cerc vicios din care se străduia de luni de zile să scape : dispunea de un șir de semne care a ajuns la el din două surse complet diferite ; din șirul semnelor reușise să-și construiască o imagine logică, dar nu reușise să-i descifreze semnificația.

Socoti că venise timpul să-i împărtășească rezultatele cercetărilor sale profesorului Croa.

Șeful său îl ascultă cu atenție, pe parcurs interveni cu cîteva întrebări, studie apoi cele două șiruri identice de semnale și graficul descifrării lor. Harlin îi povesti totul în cele mai mici amănunte. Cînd termină, în cabinet se lăsă o liniște îndelungată, întreruptă doar de foșnetul hîrtiilor răsfoite de profesor.

Directorul era un bărbat scund, dar vînjos, cu o strînsoare puternică a mîinilor. Se rădea în cap și cînd se concentra asupra unei probleme mai dificile avea obiceiul să se frece pe creștetul său lucios. Făcu și acum la fel, întrebîndu-și interlocutorul :

— Ai cerut să se verifice dacă străfulgerările sînt însoțite de semnale radio ?

Tînărul astronom se rușină că nu se gîndise la acest lucru. Croa ceru radioastronomilor să facă verificarea îndată ce obiectul cosmic va apărea la orizont.

— O confirmare radiofonică ar veni în sprijinul presupunerilor tale, i se adresă lui Harlin. Deși, identitatea atît de perfectă a semnalelor nu poate fi nicidecum jocul întîmplării.

— Sînteți de părere că cele două fenomene au o legătură între ele ?

— Fără îndoială.

Harlin ar fi vrut să mai pună o sumedenie de întrebări, dar între timp profesorul se aplecă asupra graficelor. În cabinet se așternuse din nou liniștea ; după vreo jumătate de oră, bătrînul profesor se lăsă pe spate în fotoliu și-și aținti privirea pătrunzătoare asupra colaboratorului său.

— Spui că n-ai ajuns la nici o concluzie în ce privește semnificația graficelor ?

— Nu, n-am ajuns.

— Ele nu pot semnifica decît orbitele întretăiate a două corpuri cerești. Harlin îl privi întrebător. E singura concluzie plauzibilă dacă presupunem că semnalele luminoase de pe obiectul cosmic și cele înregistrate de Tyll sînt într-adevăr identice. Altă concluzie nu ni se oferă. Grupul radioastronomic poate întări această concluzie, dar logica internă a fenomenului rămîne în picioare chiar

dacă vom fi informați că din direcția obiectului nu se recepționează nici o emisiune radiofonică...

— Atunci cum le-a recepționat Tyll ?

— Să nu ne grăbim cu întrebările. Gîndește-te în ce condiții pot fi identice cele două șiruri de semnale ? Cea mai clară și mai simplă presupunere este aceea că amîndouă au aceeași sursă, că radiosemnalele au fost transmise acum șaptezeci și ceva de ani de același obiect cosmic care în zilele noastre emite semnale luminoase.

— Este adevărat, însă...

Croa îl întrerupse cu un gest nervos :

— Știu ce vrei să spui, dar, dacă mă asculți pînă la capăt, întrebarea ta nu-și va mai avea rostul. Cele 2 183 de semne au o rațiune, nu-i așa ? Ordonarea lor trădează cunoștințe matematice superioare. Imaginea care se desprinde din ele constituie o comunicare de natură științifică, rațională. Un asemenea lucru nu rezultă niciodată din jocul întîmplării.

— Vă gîndiți că...

— Mă gîndesc că obiectul cosmic dispune de o aparatură de emisie, cu ajutorul căreia ne transmite poate chiar coordonatele propriei sale orbite sau ale unui alt corp ceresc. Să zicem coordonatele orbitei lui Hermes.

— Cum de nu m-am gîndit la asta ? !

— N-aveai cum să te gîndești. Atîta timp cît semnalele Tyll constituiau o descoperire singulară, oricît de clară ar fi fost reprezentarea lor grafică, n-avea rost să ne pierdem vremea cu ele. Acum însă prezența obiectului licăritor ne arată că explicația semnalelor trebuie căutată în mișcarea ce se desfășoară în spațiul cosmic.

Harlin încercase și el o asemenea presupunere, dar, ori de cîte ori ajungea aici, se oprea intimidat de întrebarea ce se contura numaidecît. Bătrînul Croa bănuia ce-l preocupă pe tînărul său colaborator și, ca un ecou al gîndurilor lui nerostite, îi spuse :

— Iar acum mă vei întreba : cine ar putea fi aceia care transmit semnalele spre Pămînt ? Nu-i așa ?

— Într-adevăr, la asta mă gîndeam, răspunse Harlin zîmbind.

— E o întrebare îndreptățită și grea, spuse Croa ridicînd din umeri. Nu sînt în măsură să-ți răspund. Pot afirma cu certitudine un singur lucru : sînt ființe raționale, dar nu oameni.

UN MESAJ COSMIC ȘI DESTINUL UNUI OM

Harlin își reluă activitatea cu forțe sporite. Posibilitățile înfățișate de către profesorul Croa erau pentru el un puternic stimulent. Îl interesa îndeosebi asteroidul Hermes, de care se ocupase mai îndeaproape.

Își scoase calculele și întocmi orbita lui Hermes și a Pămîntului. Graficul obținut semăna surprinzător cu imaginea ce rezulta din descifrarea semnalelor lui Tyll : elipsa prelungită întretăia în două puncte cercul aproape perfect. Coincidența era cu atît mai surprinzătoare cu cît semnalele fuseseră recepționate chiar în noaptea în care, trecînd la dublă distanță selenară alături de Terra, Hermes era să se ciocnească de aceasta. Identitatea datei și

a imaginii sugera ceea ce afirmase într-o doară Croa, și anume că graficul obținut prin descifrarea semnalelor Tyll constituie imaginea întretăierii orbitei lui Hermes cu orbita Pămîntului.

De aici rezultă însă un alt șir de întrebări. Prima : Hermes își transmitea coordonatele propriei orbite ? Părea absurd. Era mai acceptabil să presupună că semnalele au fost transmise de către un pămîntean care cunoștea orbita asteroidului. Dar de ce, în ce scop a cifrat coordonatele ? Cifrarea îi reducea posibilitatea de a se face înțeles !

Harlin hotărî să verifice totul cu seriozitatea cuvenită. Luă la rînd lucrările de specialitate, dar nu găsi nici un indiciu că cineva ar fi descoperit asteroidul înaintea astronomului din Heidelberg. Prima imagine despre Hermes fusese luată acolo în noaptea de 28 spre 29 octombrie 1937 ; expunerile din noaptea de 29 octombrie nu reușiseră ; pe 30, în seara „întîlnirii", cerul era acoperit, împiedicînd fotografierea. Așadar, astronomul n-avea de unde să cunoască de mai înainte orbita asteroidului și n-avea cum să-i transmita coordonatele.

Rămînea întrebarea inițială, cu presupunerea că semnalele înregistrate de Tyll veneau de pe Hermes, iar graficul descifrării lor reprezenta orbita asteroidului și cea a Pămîntului în jurul Soarelui.

Se ridicau și alte întrebări : Cine sînt cei ce-au transmis cele 2 183 de radiosemnale spre Pămînt ? Să fie cei care continuă să transmită semnalele luminoase ? Dacă da, cum au trecut de pe un asteroid pe altul și de ce repetă după mai bine de șaptezeci de ani același șir de semnale ? Dacă nu, cine erau cei de pe Hermes și cine sînt cei de pe neobișnuitul asteroid ? Și, în general, cum se explică identitatea semnalelor ?

— Fantastic ! Exclamă Harlin dînd la o parte filele pline de calcule, formule și figuri. Era obosit. De săptămîni de zile calcula și iar calcula, întocmea grafice, încerca să dezlege enigmele întîlnite pe parcurs, recalcula totul și se documenta din tot felul de lucrări de specialitate.

Era încă devreme. De cîteva zile căzuse prima zăpadă, care înveșmîntase peisajul din jur într-un alb imaculat. Soarele se apropia de asfințit, aruncînd crîmpeie de lumină scînteietoare asupra pămătufurilor de nea de pe crengile copacilor.

Harlin se hotărî să facă o plimbare. Își puse fularul, își îmbrăcă paltonul și coborî scările. Gerul de afară îl făcu să-și ridice gulerul și s-o ia la fugă prin zăpada afînată.

La capătul străzii copiii coborau cu săniuțele la vale, scoțînd chiote vesele. Peisajul era liniștit, ca în basmele de odinioară. Și totuși, dintr-o dată, Harlin se simți din cale afară de însingurat. Își încetini pașii. Se încălzise alergînd, respirația i se întețise, iar în mușchi avea o furnicare plăcută. Dar nici asta nu i-a schimbat dispoziția. Îi era dor de societate, de veselie, de glume. Îi veni în minte laboranta pistruiată, cu părul roșcat și-și dădu seama cu părere de rău că, deși o văzuse de atîtea ori, abia își aducea aminte de trăsăturile ei.

„Am devenit un rob al cifrelor" — se gîndi iritat. Se aplecă, își făcu un bulgăre de zăpadă, pe care, încordîndu-și toate forțele, îl zvîrli în strălucirea calmă a înserării. Bulgărele zbură printre copacii de pe marginea drumului, se lovi de crengile desfrunzite ale unui

platan bătrîn și se sfărîmă fără zgomot, redevenind pulbere strălucitoare de zăpadă. Harlin observă atunci că se apropiase de locuința lui Onor. Izbucni în rîs: pașii l-au dus involuntar spre singurul loc unde se simțea întotdeauna bine.

Îi deschise Edit, soția lui Onor.

— Bine ai venit, dispărutule! îl salută cu veselie.

Harlin era un vechi prieten al familiei, făcuseră cunoștință pe cînd el era încă licean, iar Onor și Edit, tineri căsătoriți. Deși între timp le crescuseră copiii și se așteptau să devină bunici, păreau la fel de vioi, de entuziaști și de neobosiți ca în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

Edit se învîrti prin casă ca o sfîrlează, și în cîteva minute le așeză în față prăjituri și cești cu ceai tare și fierbinte.

Onor se tolănise în fotoliul său demodat și-și aprinse pipa.

— Auzi, dragul meu, i se adresă lui Harlin, ai reușit să clarifici cine a fost acel J. Tyll?

— Nu, deocamdată nu.

— Te preocupă însă persoana lui?

— Desigur, răspunse Harlin și-i povesti pe scurt rezultatele la care ajunsese.

Onor îl ascultă în liniște, apoi se ridică și trecu în camera alăturată, de unde se întoarse cu o legătură voluminoasă de documente.

— Ia-le, îi spuse lui Harlin. Sînt complete. Citește-le acasă. Pentru moment am să-ți povestesc doar ce-i mai important.

— Te ascult.

— Ceea ce mi-ai arătat ultima oară m-a împins să fac cîteva investigații personale. Încercînd să elucidez cazul Tyll, am aflat că fusese un om simplu, care a avut parte de o soartă nefericită.

— Cum ai dat de urmele lui?

— Am să-ți spun. A murit acum aproape șaptezeci de ani. Nu se știe dacă a fost executat ori a pierit într-un lagăr de concentrare. Asta s-a petrecut în perioada celui de-al doilea război mondial, cînd, datorită semnalelor recepționate, fusese considerat spion, arestat și silit să descifreze semnalele.

— Te pomenești că a și reușit, îl întrerupse ironic Harlin.

— Așa este.

— Glumești?

— Nu glumesc. Le-a descifrat, spuse Onor cu atîta seriozitate încît Harlin nu se îndoi de cuvintele lui. Dezlegarea suna așa, continuă Onor, scoțînd din buzunar o foaie de hîrtie. „Luna ideologică trebuie intensificată! Grupurile pentru acțiuni de sabotaj vor fi alcătuite de tovarăși de încredere, asupra cărora nu există bănuieli!"

— Imposibil! izbucni Harlin iritat.

— Textul e scris de mîna lui Tyll. Desfă documentele și vezi.

— Nu mă uit la nici un document. Oricine să-l fi scris și oriunde,

textul de care vorbești e o bîiguială fără noimă. Semnalele au o singură dezlegare.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

— Nu te-ai gîndit nici o clipă că poate dezlegarea ta e eronată?

— Figuri geometrice atît de perfect regulate nu pot să rezulte dintr-o eroare.

— Ai dreptate.

— Vi se răcește ceaiul, îi dojeni Edit.

Cei doi bărbați își băură în tăcere ceaiul.

— Dreptatea trebuie să fie de partea ta, rosti în cele din urmă Onor. Harlin îl privi întrebător.

— Da, da, n-ai de ce să te miri.

— Vrei să mă consolezi?

— N-ai nevoie de așa ceva.

— Mai adineauri te-ai ținut de șotii?

— Nu. Vreau să spun că J., adică Joachim Tyll, dăduse într-adevăr această dezlegare semnelor, numai că o dăduse în închisorile lui Hitler. Or, asta explică totul. Asta era dezlegarea pe care *trebuia* s-o dea, alta n-avea cum să dea.

Liniștea se cuibări iar în cameră. Scofîlcindu-și obrajii, Onor trăgea din pipa îngălbenită de nicotină. Edit croșeta. Într-un tîrziu, Onor reluă discuția:

— Totuși, ce crezi, cine sînt cei care au transmis semnalele? Harlin nu reuși decît să repete cuvintele bătrînului Croa:

— Ființe raționale, dar nu oameni.

În românește de E. OȘTEAN

(CONTINUARE IN NUMARUL VIITOR)

JACQUELINE H. OSTERRATH

LORELEI

Burton aruncă pe biroul său stereografia pe care o examinase, apoi oftă din rărunchi.

— Greutăți, Vince? se interesă Laura Muselli, asistenta lui, care se agita cu formularea fișelor ca să potolească pofta fără saț a creierilor electronici.

— Vino să vezi, spuse tînărul.

Îi întinse imaginea tridimensională a unei insule înverzite. Luată în contre-jour, linia culmilor, aidoma unor dinți de ferăstrău bine ascuțiți, se detașa pe cerul pal.

— Ce gîndești despre asta?

— Formație geologică recentă, judecînd după lipsa de eroziune. Origine plutoniană, fără îndoială.

Vince surîse în silă.

— Recentă... Cîtă dreptate ai! Prelevările efectuate dovedesc că această insulă — un continent mai de grabă — a răsărit din mare de aproximativ un secol. Este singurul uscat care a ieșit pînă acum la suprafață, dar Plonka (știi că este o autoritate în materie) socotește că întreaga planetă este în plină gestație: alte continente, afirmă el, nu vor întîrzia să se ridice.

Laura își înălță sprîncenele-i fine, subliniate de o linie de sidef iridescent.

— Ei bine, spuse ea, de ce oftezi? Iată noi spații virgine, ceea ce-i va umple de speranță pe coloniștii noștri. Nu-i meseria ta să afli întinderea acelor locuri, bogățiile și, dacă e cazul, primejdiile?

Vince îi arătă o altă stereografie. Luată de la o mai mare apropiere, înfățișa, între mare și munții cu siluetă ușor de recunoscut, o vastă regiune de păduri și de cîmpuri cultivate; un orășel se găsea la adăpostul unui mic golf.

Laura compară cele două imagini.

— Dacă nu mă-nșel, lucrezi în acest moment la rapoartele provenind din Kappa 19 B 27, în Constelația Lebăda, un sector pe care astronavele noastre îl explorează pentru prima dată.

— Exact. Nimeni înainte de Ladyslas Plonka și echipa lui n-a pus încă piciorul pe această planetă.

— Or, după tipul de aglomerație pe care mi-l arătați aici... (cu vîrful unghiilor ei, pe care erau prinse minuscule oglinzi, Laura

arătă stereografia) este foarte puțin probabil ca acești indigeni să cunoască navigația interstelară. Trebuie să conchidem de aici că alții decît noi (Algolienii, poate ?) au pus stăpînire pe această insulă.

— Draga mea Laura, de ce să complicăm degeaba problema ? Algolienilor, o știi, nu le place să se îndepărteze de la bazele lor. N-ar fi mai simplu să ne imaginăm că e vorba acolo de o specie autohtonă ?

— Imposibil ! Spui că acest continent n-are o vîrstă mai mare de un secol. În atît de puțin timp, această floră luxuriantă n-ar fi putut să se dezvolte de la sine ; cel mult, se vor fi adaptat unele alge, mușchi, licheni. Procesul rămîne imuabil pe toate planetele : e nevoie de milenii pînă ce coelecanthul se decide să iasă din oceanul originar. Așadar, acest paradis verde n-ar fi putut crește și prospera într-o biată sută de ani ; au fost necesare, pentru a-l crea, de ființe venite din altă parte, care să aducă semințele trebuincioase.

Burton își clătină încăpățînat capul.

— E vorba, ți-o repet, de o specie autohtonă. Pricepi acum de ce oftam ? Ne găsim aici în prezența unei anomalii a naturii ! Kappa B, pe care oceanul o acoperă complet în afara acestor țărmuri, este locuită de un popor foarte bătrîn (cel puțin Plonka o afirmă), ce trăiește sub apă, dar e capabil, în felul balenelor și al delfinilor, să se mențină la suprafață un timp mai mult sau mai puțin lung. Ele nu sînt totuși realmente niște amfibii : în nici un caz n-ar putea supraviețui pe uscat.

— Dar orașul de pe malul micului golf ? Ziceai...

— Lasă-mă să termin. Acești indigeni — numește-i neptunieni, dacă vrei — sînt vădit umanoizi și, excepție făcînd sistemul lor respirator, foarte apropiați de noi pe plan biologic. Ladyslas și-a putut da seama de asta, deși a avut cu ei doar puține raporturi. Dimpotrivă, el a avut răgazul să ia contact cu cei pe care-i voi numi continentalii sau mutanții. Este vorba aici, fără nici o îndoială, de o ramură desprinsă din această specie neptuniană și care — în intervalul unui secol — a găsit mijlocul nu numai să se adapteze la existența în aer liber, ci încă să mai scoată din ocean, sau naiba știe de unde, flora cu care să planteze noul său mediu de viață.

— Există mutații, spuse Laura Muselli, dar niciodată în asemenea ritm.

— Am intenția, conchise Vince trecîndu-și mîna prin părul său de-un roșcat superb, să descopăr originea acestei anomalii și să elucidez întreaga poveste.

A doua zi, Burton întîrzie ; Laura, văzîndu-i ochii strălucind de surescitare, ghici că Vince prinsese un fir.

— Ai dezlegat problema noastră de ieri ? Kappa B din Lebăda ți-a relevat secretele ?

— Dimpotrivă, mi-a adus o enigmă în plus. Luînd teancul de rapoarte puse pe biroul său, le răsfoi.

— Citește !

— Compoziția aerului, gravitația, natura solului, toate astea mi se par absolut normale. Bizara ta Kappa B este o planetă de tipul Terrei... Ce urmărești ?

Vince scoase din buzunar niște hîrtii.

— Iată copia unui raport stabilit de locotenentul Reinold Reydt. Ce părere ai?

— Ei bine... e vorba aici de-o planetă dintre cele mai puțin primitoare, cu atmosfera formată din amoniac și, mai ales, din metan... Temperatura atinge minus 150°. Ce importanță are?

— Mai bine dă-ți osteneala, Laura, să verifici coordonatele.

— Dar sînt aceleași! Sau Plonka s-a înșelat, ceea ce socotesc ca imposibil, sau locotenentul tău... Cum îl cheamă?

— Reydt.

— Sau Reydt e un mincinos sfruntat!

Burton încuviință.

— Într-adevăr, nici o asemănare între Kappa B și „Lorelei" — acesta-i numele pe care locotenentul Reydt l-a ales ca să boteze planeta aceea.

Tînăra femeie își scutură capul:

— Două lucruri care nu merg împreună: numele de legendă și infernul de ghețuri și de gaze mefitice; doar dacă Reydt n-a fost atras de umorul negru. Pe de altă parte, continuă ea, cum poate pretinde Plonka să fie primul care a debarcat pe Kappa B? Ignora deci existența acestui precedent? Pare neverosimil.

— Nu din cale afară, spuse Vince. Orice planetă locuibilă, chiar dacă nu este imediat colonizată, atrage numaidecît atenția. Dar ce importanță poate avea un biet glob lipsit de căldură și oxigen? Au fost descoperite cu nemiluita. Ele sînt catalogate și dorm în memoria creierilor electronici, de unde, excluzînd vreun caz neprevăzut, nimeni nu-și va bate capul să le trezească.

— De cînd datează raportul? întrebă Laura.

— E vechi. De 90 de ani. L-am studiat cu grijă. E o poveste cel puțin ciudată... La acea epocă, un grup de emigranți se rostuise în Noua Mazurie. Această planetă dispunea de însemnate bogății naturale, dar locuitorilor ei le mai lipseau o grămadă de lucruri care le-ar fi putut ușura viața. Le-a fost deci trimisă o astronavă, Perla din Paimpol, *încărcată cu materiale, utilaje, diverse semințe și ovule fecundate, cărora un incubator, la momentul dorit, le-ar fi asigurat dezvoltarea, căci, firește, e mai ușor să transporți o vacă Sol III sau un capriped Marked VII în stadiul lor embrionar decît gata născute. Reydt a fost desemnat pentru această călătorie. Astronavele sînt construite astfel încît ar putea ușor să navigheze fără echipaj, dar companiile comerciale preferă, din prudență, să îmbarce la bord cel puțin un om ca să preîntîmpine orice defecțiune a roboților. De altfel, un pilot, proaspăt absolvent al Școlii de astronautică, precum era pe atunci Reinold Reydt, nu este cel mai perfecționat robot? Perla plecă deci ca să ajungă la destinație cu o întîrziere de trei luni. Toți o și socoteau pierdută fără urmă. Reydt a explicat că, în timpul drumului său în hiperpropulsie, a căzut într-un nod spațio-temporal care i-a deviat zborul de pe ruta inițială. Pomenindu-se în Constelația Lebăda, în vecinătatea unei planete, a considerat că e preferabil să descindă acolo spre a-și verifica instrumentele de bord. Pe urmă a pornit din nou la drum, de astă dată ajungînd fără alte piedici în Noua Mazurie. Nici nu și-a dat seama de distorsiunea temporală suferită în cursul călătoriei lui. O asemenea aventură, deși rară, nu era totuși excepțională. Chestiunea a fost deci clasată, toți fiind bucuroși că Reydt n-avusese decît o în-*

tîrziere de trei luni și nu una de trei decenii sau chiar de trei secole... În lumina evenimentelor actuale, continuă Vince, lucrurile nu mai par atît de simple. De asemenea, m-am interesat asupra acestui Reinold Reydt ; s-a pensionat de curînd și, dintr-o întîmplare fericită, nu locuiește la celălalt capăt al Galaxiei, ci pe însăși planeta noastră. Ce-ar fi, dragă Laura, să-i faci împreună cu mine o mică vizită ?

— Oricînd vrei, Vince.

Helibula survola la mică altitudine întunecata tălăzuire a pădurii ; imensele mase verzi asigurau împrospătarea oxigenului și a apei necesare giganticelor orașe în care trăiau oamenii ; aceștia, împinși de instinctul gregar și atrași de plăcerile oferite de metropolă, părăsiseră treptat orășelele și satele. Sinteza chimică a alimentelor suprima în multe locuri orice exploatare agricolă.

— Reydt al tău, spuse Laura, îmi pare un original. Cum poți prefera unui confortabil apartament în oraș o casă veche la malul mării doar cu un robot drept tovarăș ?

— Despre gusturi și culori... Cred că ne apropiem. Ține-te bine !

Helibula se prăvăli deodată ca o piatră spre linia aurie a unei plaje ; aparatul trecu razant peste valuri, împroșcînd spumă, recîștigă altitudine, ca să cadă din nou, aplecîndu-se cumplit spre babord. Vince ateriză, în sfîrșit, dar atît de violent încît patinele se înfundară în nisip. Ridicînd cupola de diafanit, sări jos și merse în jurul aparatului ca să aprecieze avariile posibile. Pe urmă păru scufundat în examinarea motorului.

Laura descinse, la rîndul ei, și, cum la capătul plajei apărură două siluete, începu, gesticulînd, să-l copleșească pe Vince cu reproșuri pe tema : „Nu propui unei fete s-o plimbi pe ocean ca să admire amurgul cînd n-ai spre a o conduce decît o biată bulă antediluviană !"

— Ce ne facem acum ? se văicări ea. Iată-ne pierduți departe de lume, iar tu ești, îmi închipui, un prea prost mecanic ca să poți repara cea mai mică pană. Nu voi mai face greșeala să merg cu tine !

— Pot să vă fiu de folos ? întrebă un glas plăcut, îndărătul lor.

Cei doi tineri se întoarseră. Lîngă ei se afla un bărbat înalt și slab, cu o frunte înaltă de visător sub un păr blond, tăiat scurt ; doar ochii lui de un albastru pal și ca învăluiți de ceață îi trădau vîrsta înaintată. Laura îi adresă un surîs radios.

— Ați venit și dv. să contemplați marea ? Dar atunci mă veți putea readuce în oraș. Cu atît mai rău pentru Vince : va trebui să se descurce singur !

Noul venit dădu din cap.

— Locuiesc foarte aproape de aici. Casa mea este ascunsă de această dună.

Laura făcu ochii mari :

— Aici ! Cum se poate trăi în asemenea pustietăți ? Și sînteți singur de tot ?

— Nu. Arătă silueta nemișcată de lîngă el. Am robotul meu. Sîntem împreună de atît amar de vreme încît cred că el mă cunoaște

mai bine decît mine însumi. Tovărășia lui îmi ajunge și... (un scurt surîs îi trecu peste buze) sper că și reciproca este adevărată. Dar am uitat să mă prezint : mă numesc Reinold Reydt. Și acum îmi îngăduiți să ascult acest motor ?

Nu-i trebui mult ca să descopere cauza penei, pe care Vince — e de prisos s-o mai spunem — o provocase.

— Și eu am o bulă de acest model și dispun de cîteva piese de schimb. Vreți să veniți cu mine ca să le căutăm ? Voi fi fericit, de asemenea, să vă ofer ceva răcoritor.

Vince și Laura, bosumflați ca îndrăgostiții după o ceartă, îl urmară pe fostul astronaut ; robotul încheia alaiul.

Casa era un cub din sintelit alb, cu largi ferestre dînd spre mare. Robotul se puse imediat pe treabă și aduse un platou cu pahare și bături glasate. Le așeză pe o măsuță joasă. Reydt se plecă spre a destupa o sticlă.

Vince profită de faptul că amîndoi stăteau cu spatele spre el ca să-i măture cu radiațiile pistolului său psi.

Era o armă rezervată poliției și echipajelor astronautice din zonele de explorare primejdioase ; folosirea sa era de altfel strict interzisă. Dar Burton socotise că i-ar furniza mijlocul cel mai simplu ca să dezlege misterul ce-l preocupa. Împrumutase deci un pistol psi de la camaradul său Ladyslas, care i-a făcut acest mic serviciu fără să pună întrebări.

Reydt și robotul rămăseseră imobili înaintea măsuței, împietriți în atitudinea în care îi surprinsese radiația ; nu s-ar fi clintit decît la ordinul lui Vince. Cei doi tineri profitară de aceste împrejurări ca să examineze încăperea în care se găseau.

Întinzîndu-se pe aproape întreaga suprafață a casei, camera nu conținea decît puține mobile. Un banc de montaj cu instrumente bine întreținute, aranjate pe etajere, ocupa unul dintre colțuri. Pe o măsuță de joc stătea un eșichier. Pesemne, Reinold și androidul său, văzînd că helibula pierde din înălțime, vor fi întrerupt o partidă, pe care însă n-ar mai fi putut-o continua ; căci, profitînd de absența lor, o mare pisică neagră se tolănise peste piesele risipite. În fața golfului, un șevalet înfățișa o pînză neterminată ; o paletă, pensule și tuburi de culoare zăceau în dezordine, aproape pretutindeni, iar pereții erau plini de alte tablouri, de astă dată terminate.

Laura și Vince le contemplară în tăcere. Tratate într-un stil naiv, în culori vii, ele ofereau un rezumat destul de bun al priveliștilor și al scenelor pe care le putea cunoaște un astronaut în cursul unei lungi cariere. Dar, dominîndu-le pe celelalte prin insistența ei, o temă revenea ca un laitmotiv : un orizont de munți în dinți de ferăstrău și, pe o plajă cu nisip negru, o tînără femeie foarte frumoasă, pieptănîndu-și lungile plete de aur cu un pieptene bătut cu nestemate. Spuma, ca un talaz de perle, îi scălda picioarele desculțe.

— „La Buharah trăiește o blondă vrăjitoare,
Bărbatul care-o vede de dragostea ei moare", *recită încetișor Laura.*

— Da, spuse Vince, și vom afla în sfîrșit de ce dubla amintire a unei nimfe renane și a unei îndepărtate planete, căci se recunoaște lesne pe aceste tablouri desenul caracteristic al munților de pe Kappa B, pare să-l fi impresionat atîta pe cel ce ne găzduiește.

Se întoarse spre omul care continua să stea imobil.

— Reydt ! Apropie-te, Reydt ! Cu un pas greu, astronautul se îndreptă spre tinerii săi oaspeţi ; apoi rămase înaintea lor înţepenit, ca în poziţie de drepţi. Reinold Reydt, am citit raportul dumitale despre planeta pe care ai numit-o Lorelei. Ai minţit în mod conştient, nu-i aşa ?

— Da. Aşa este.

— De ce te-ai abătut în sectorul Lebedei ? Ţi-ai schimbat itinerarul zborului.

— În această privinţă am spus adevărul. M-am pomenit prins într-un nod spaţio-temporal şi, pentru verificarea astronavei, am descins pe... (vocea îi şovăi) pe insulă.

— Pe ţărmul unui ocean îngheţat de amoniac, spuse ironic Burton.

— Nu. Am văzut un astru strălucitor... o boare de primăvară ondula băltoacele unei recente averse ce sticleau ca nişte bănuţi de argint... solul era negru, frămîntat, pustiit, arzînd încă, pare-se, de dogorile unui cataclism plutonian. Nici un fir de iarbă, nici o floare, nicăieri o pasăre. Pe plajă, lepădate de valuri, alge de toate culorile, aidoma unor benzi de moar sau unor trandafiri desfoiaţi. Mi-am îmbrăcat scafandrul şi am ieşit. Cizmele mi se-nfundau în nisip. Am văzut urme, desigur proaspete, ce m-au făcut să cred într-o prezenţă, umană poate, mai probabil umanoidă. Dar mă înşelam. Nu erau decît mari peşti — otarii mai degrabă — cu un profil în etravă şi cu imenşi ochi de smarald, cu înotătoarele desfăcute ca nişte braţe şi cu o lungă coadă bifidă ; pielea foarte netedă le lucea verde sumbru. N-am putut să-i văd de aproape ; observîndu-mă, au sărit în mare. Apoi... Reinold ezită. Eram foarte tînăr pe-atunci. E poate justificarea mea de a fi trecut peste toate regulile de prudenţă pe care le-am învăţat la Şcoala astronavală : mi-am desfăcut casca şi m-am trîntit pe nisip. Eram mai frînt decît Ulise revenind în Itaca după o absenţă de două decenii şi am adormit... o oră, o zi, nu ştiu. Cînd m-am deşteptat, ea era acolo.

— Ea ?

— Da. Cu un gest, Reinold arătă tablourile de pe pereţi. Am încercat să-i recreez imaginea.

— O stereografie, întrebă Vince, n-ar fi fost mai fidelă ?

Reydt înlătură obiecţia schiţînd un gest cu mîna.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, cel puţin pe moment. De ce să-mi pierd timpul fixînd o imagine rece în trei dimensiuni, cînd o aveam întreagă, toată a mea, cînd braţele mele îi cuprindeau talia, cînd buzele ni se uneau, iar aceeaşi dragoste ne mistuia pe amîndoi ? Ne-am iubit ziua sub soare, iar noaptea sub stelele printre care ardea Deneb, ca o torţă înfiptă în adîncul cerului. Ea era mai frumoasă decît orice vis. Am întrebat-o de numele ei. „Acela pe care mi-l vei alege" — mi-a răspuns surîzînd.

— Ce limbă vorbeaţi ? îl întrerupse Vince.

— Nici nu ştiu măcar dacă vorbeam. Gîndurile ni se acordau, ca şi trupurile. Mai aveam trebuinţă de un limbaj ? Era goală, cu păru-i ca un val de aur, iar pieptănu-i împodobit de smaralde... Curînd i-am dorit un cadru într-adevăr demn de ea. Am cules seminţe din calele astronavei, am branşat incubatorul. Ploile afînaseră

deja solul vulcanic și sfărîmicios. Grăunțele au încolțit și au crescut mai iute decît lianele-evantai ale junglelor tropicale de pe Sirrah; netezindu-și noile pene, întîile păsări au cîntat în desișuri, iar Lorelei, în pragul acestui paradis verde, zîmbea întinzîndu-mi brațele. Pe urmă... glasul lui Reinold se frînse; deodată păru foarte bătrîn. Pe urmă, visul s-a preschimbat în coșmar. Brusc mi-am amintit că eram un ofițer al spațiului, că aveam de îndeplinit o misiune; coloniștii Noii Mazurii așteptau prețioasa încărcătură pe care primisem ordinul s-o însoțesc. Datorie, Onoare, Disciplină. Toate aceste cuvinte mari, care în ajun încă îmi păreau palide și lipsite de sens în strălucirea dragostei noastre, mă șfichiuiau acum ca niște biciuiri. Am plîns pe umărul ei, iar Lorelei își amesteca lacrimile cu ale mele. Am îmbrățișat-o pentru ultima dată. Dar și încetasem să fiu iubitul ei. Redevenisem locotenentul Reydt, în serviciul lumii galactice.

— Și ai plecat?

— Da.

— De ce ai falsificat raportul dumitale? N-aveai decît să prezinți o descriere corectă a planetei, fără s-o menționezi pe... pe frumoasa-ți prietenă.

— Știam că acest sector al Lebedei nu era explorat și că, fără îndoială, nu va fi încă mult timp, cel puțin dacă certitudinea de a găsi o lume locuibilă nu aprindea rîvna pionierilor.

— O bază pe acel glob ar fi însemnat stabilirea unor linii de navigație regulate; ceea ce ți-ar fi dat mijlocul să revii acolo, s-o revezi pe... Lorelei.

— Nu, spuse Reydt. O iubeam prea mult ca să nu vreau s-o apăr cu orice preț de aviditatea pămîntenilor; preferam s-o pierd pentru totdeauna decît să-mi închipui raiul nostru profanat. Lorelei, murmură el, Lorelei, niciodată nu te-am uitat...

— Reinold Reydt (glasul lui Burton era aspru), întoarce-te la locul dinainte. În trei secunde îți vei redobîndi cunoștința; dumneata și robotul veți pierde orice amintire a discuției noastre.

Reydt ascultă porunca și, cu straniul său pas de automat, reveni la locul inițial. Apoi, fără de veste, pleoapele-i bătură, gesturile lui redobîndiră elasticitate. Termină de destupat sticla pe care-o ținea în mînă.

— Haide! La ce te gîndești oare? îi spuse robotului său. Ai adus aici cuburi de gheață pe jumătate topite.

Androidul păru perplex; dar, docil, luă găletușa de plastargent și merse la bucătărie.

Helibula survola din nou pădurea.

Cedînd dojenilor gazdei lor, Vince și Laura consimțiseră să uite de prefăcuta lor ceartă. Reydt izbuti să repare repede aparatul avariat. Plecaseră și acum tăcerea parcă-i apăsa pe cei doi tineri.

— Am mustrări de conștiință, spuse Laura. Să prazi astfel un suflet! Aceste pistoale psi sînt o invenție îngrozitoare.

— Îngrozitoare, poate, ripostă Vince, dar foarte utilă. Ne-a îngăduit, fără să ne pierdem timpul cu penibile interogatorii, să dezlegăm misterul lui Kappa B.

— Pe acela al florei, desigur : ea a ieșit de-a dreptul din buncărele Perlei din Paimpol. Dar specia aceasta autohtonă, de a cărei existență am aflat de la Plonka ? Unde-i originea ei ?

— N-ai înțeles așadar ? Ah, am uitat. Cred că am omis să-ți semnalez un detaliu esențial : neptunienii, ca de altfel mutanții ce descind din ei, posedă în cel mai înalt grad darul hipnotismului și al telepatiei. Ladyslas și oamenii lui erau echipați cu cîmpuri anti-T, cum nu existau pe vremea în care Reydt a debarcat pe această planetă. De aceea el n-a văzut sau n-a crezut că vede acolo decît ceea ce neptunienii i-au sugerat. Aceștia au scos pur și simplu din creierul său imaginea ideală pe care fiecare dintre noi, conștient sau nu, o poartă în sine.

— Deci a strîns-o pe Lorelei a lui doar în vis ?

— În vis ? Desigur, nu. Ea a existat în carne și oase, iar el însuși ne-a dat o descriere foarte exactă.

— Această fată cu plete blonde ca tot ourul Rinului ?

— Nicidecum. Otariile...

— Ota... Laura rămase cu gura căscată. Nu vrei să spui... cetaceii umanoizi pe care-i menționează raportul lui Plonka ?

— Ba da ! Aceștia, în timp ce tînărul locotenent căzut din stele dormea, un somn fără îndoială provocat, trebuie să-l fi cercetat cu o grijă deosebită. În ciuda aparențelor contrare, l-au recunoscut ca făcînd parte din specia lor, cel puțin din punct de vedere biologic. Ei constatară, de asemenea, că el avea față de ei (neliniștiți de aceste pămînturi ivite ce amenințau să le reducă treptat împărăția lor submarină) superioritatea a doi plămîni solizi, făcuți pentru respirația în aer liber. Ființe rezonabile și prevăzătoare, neptunienii s-au ferit să piardă o atît de bună ocazie : ei vor fi ales o tînără nubilă care a consimțit, pe altarul omenirii ei, să se sacrifice pentru a se împreuna cu „monstrul" cel străin.

— Ce oroare ! murmură Laura. Să crezi că ții între brațe toată frumusețea lumii și să nu strîngi decît o biată otarie !

— Una ? exclamă Burton. Rămîne încă de văzut.

— Cum asta ?

— Știi doar că marile mamifere, terestre sau marine, nu sînt de loc dotate să dea naștere la mai mult de unul sau doi pui deodată. Or, Plonka ne-a încunoștințat că o populație numeroasă locuiește pe Kappa B. Îmi închipui deci că n-a fost una, ci mai multe voluntare care s-au supus încercării. Progeniturile lor amfibii, dar mai ales aericole, au format nucleul unei rase noi, adaptată la condițiile geologice diferite, cărora, vrînd-nevrînd, trebuia să li se acomodeze neptunienii.

— Ce vei face ? întrebă Laura.

— Nimic. Cu mica ei suprafață deja locuită de un popor autohton, e prea puțin interesantă pentru coloniști. Guvernul galactic nu-i va acorda deci decît o atenție restrînsă. Doar savanții ar putea să-și pună întrebări privind originile insulei în contradicție cu toate legile evoluției : și încă ar trebui să li se atragă atenția asupra acestor anomalii. Dar este oare util ? Voi scrie, desigur, după cum îmi este datoria, un raport despre ceea ce tocmai am aflat ; totuși îți voi cere, dragă Laura, să-l clasezi în așa fel, te știu perfect

capabilă, încît să eşueze printre „problemele în hibernare", unde va dormi pentru decenii. În ce-l priveşte pe Plonka, fără să fie rugat prea mult, nu va refuza să-şi ţină limba. Şi dacă mai tîrziu, mult mai tîrziu, secretul lui Lorelei va trebui să fie într-o zi dat în vileag, Reinold Reydt, vreau s-o sper, va fi mort de mult, fără să fi ştiut vreodată ce a fost, în trista realitate, adorabila-i prietenă.

Gînditoare, Laura făcu să sticlească în soare oglinzile unghiilor ei şi se contemplă în ele.

— Nu spunea Reydt că fiecare bărbat poartă în inimă, conştient sau nu, o imagine ideală? Mă întreb, Vince, care poate fi a ta?

Burton, plecîndu-se asupra tabloului de comandă, branşă pilotul automat.

— Acum, că am mîinile libere, spuse, am chef să ţi-o descriu cu de-amăruntul.

În româneşte de ADRIAN ROGOZ

UMOR

Desen de ZAHARIA BUZEA

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviIgheorghe
krokodyIIu
progressivefan3
car_deva
cooIIo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
CiIIy WiIIy
fizikant
Doru FiIip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile P.T.T.R., la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

6 MARTIE 1970

PREȚUL 1 LEU | 41007